

Lauantai 5.7.2014
Päiväseurat 13:00
Matti Malmivaara

”Onko teillä mitään syötävää?” (Joh. 21: 5). Nämä sanat Jeesus sanoi opetuslapsilleen, jotka olivat palaamassa Tiberian järven rantaan kalastusreissultaan. He olivat palanneet entiseen ammattiinsa Jeesuksen kuoleman jälkeen. Muuta he eivät osanneet tehdä. Nyt he palasivat rantaan väsyneinä aamun sarastaessa ilman saalista. He kohtasivat Jeesuksen, joka esitti heille edellä kuullun kysymyksen: ”Miehet, onko teillä mitään syötävää? He eivät heti tunnistaneet, kuka heitä puhutteli. Tuo rannalta heille huutava mies ohjasi heidät apajalle ja heidän pyydyksensä täyttyivät kalasta niin, että heidän verkkonsa repeilivät.

Ihme avasi kalassa olleiden miesten silmät ja Johannes ensimmäisenä heistä sanoi Pietarille: ”Se on Herra”. Rantaan saavuttuaan Jeesuksella oli jo hiilloksella paistumassa sekä kalaa, että leipää, jota hän heille tuttuun tapaan tarjosi. Se toi varmaankin miesten mieleen viimeisen ehtoollisen ennen Jeesuksen vangitsemista, tuomitsemista ja ristiinnaulitsemista Golgatalla. Siitä heille tulivat eläväksi sanat: ”teidän edestänne annettu ja vuodatettu”. Usko Jeesuksen ylösnousemukseen ja kuoleman voittamiseen muutti opetuslasten elämän ja palautti heidän uskonsa ja johdatti takaisin Jumalan valtakunnan työhön.

Jeesus on aikojen saatossa kohdannut sukupolvi sukupolven jälkeen uudet ikäpolvet hyvinkin erilaisissa olosuhteissa, myös sellaisissa, joissa muuhun ei ole voinut uskoa kuin Jumalan apuun. Tie on kääntynyt Jumalaa kohden, kun ihmisvoimat ovat huvenneet ja elämän olosuhteet ovat tulleet vaikeiksi. Tätä ei ole tapahtunut vain menneisyydessä ulkonaisesti vaikeina aikoina, vaan sitä tapahtuu jatkuvasti meidänkin elämässämme, kun kaikki omat tiet on kuljettu loppuun. Olemme monesti saaneet panna kädet ristiin ja rukoilla Jumalan apua ja uskoa, että hän meitä auttaisi. Olemme saaneet myös kokea, että Hän on auttanut.

Täällä Etelä-Pohjanmaalla herännäisyyden sydänmailla, jossa saamme olla nyt koolla, Jumala on puhutellut voimakkaasti kansaa sukupolvesta toiseen. Siitä on peräisin sanonta: elämä on ”isoommas käres”. Elämä ei ole ihmisen, vaan Jumalan varassa. Se ei ole tuottanut vain hengellisen elämän syventymistä, vaan se on myös ollut suotuisa maaperä ulkonaiselle hyvinvoinnille ja uskolle tulevaisuuteen.

Elämämme on suuresti muuttunut sitten yli vuosisadan takaisista hengellisen herätyksen ajoista. Jeesus tahtoo kuitenkin puhutella nyt meitä tämän ajan ihmisiä. Hän kysyy tänään meiltä: Onko teillä mitään syötävää? Verrattuna herännäisyyden alkuaikojen ihmisten elämään, meidän eteemme on entisiin aikoihin verraten katettu elämän runsauden pöytä. Välistä tuntuu, että sillä ruokapöydällä on aivan liian paljon tarjottavanaan niin hyvässä kuin pahassakin. Ennen kamppailtiin, miten pysyttäisiin hengissä. Jumala oli mielessä. Nyt Jumala on vaarassa unohtua kaiken muun tarjonnan vuoksi. Erityisesti tahdomme rukouksin ajatella lapsiamme ja nuoriamme, jotka joutuvat elämässään monien valintojen eteen.

Herännäisyydessä onkin haluttu aina pitää huolta lapsista ja nuorista. Lapsuudessani oli itsestään selvää, että lähdimme koko perhe vuosittain herättäjäjuhlille. Silloin vuosikymmeniä sitten lapset kuluttivat herättäjäjuhlalpenkkejä juhlakentällä vanhempiensa vierellä. Silloinkin oli mahdollista tutustua muihin samanikäisiin lapsiin ja nuoriin. Täällä Lapualla on kiinnitetty erityistä huomiota

lapsiin ja nuoriin. On tärkeätä, ettei sukupolvien ketju katkea. On tärkeätä, että mummit ja paapat, isät ja äidit ja lapset ja lastenlapset yhdessä saavat olla sen ruokapöydän ääressä, jossa Jeesus tahtoo kaikkia yhdessä ravita. On tärkeätä, että se rakkaus, jolla Jeesus on meitä rakastanut, saisi yhdistää perheitämme toinen toisiimme ja johdattaa tekemään elämässämme oikeita ratkaisuja. Jeesus kysyy nyt meiltä kaikilta: onko teillä mitään syötävää, sellaista joka johtaa keskinäiseen rakkauteen ja hyvään elämään ja johdattaa meidät tämän elämän päättyessä iankaikkiseen elämään.

Ennen tänne herättäjäjuhlille tuloa saimme isovanhempina, mummina ja paappana olla lapsenlastemme kanssa mökillä ja vietimme kaksi lämmintä kesäviikkoa heidän kanssaan. Kysyin 8 vuotiaalta Saimalta, mitä minun pitäisi juhlilla puhua. Hän kirjoitti minulle lapulle sanat kaikille teille sanottavaksi: ” Täällä saamme olla Jumalan sylissä rakkaittemme kanssa.”